

GUILLEM CAROL Alt Penedès

Reflexos desagradables

Sort en tenim que, amb el pas del temps, les passions més primàries es van recobrint d'enginy i ironia. Amb la que està caient –Pretoria, Millet, Estatut, mediocritat política, etc- si no hi poses una mica d'ironia i enginy pots acabar tornant-te boig. Algú em va dir no fa molt que les pitjors perversions es fabriquen en el pensament i, certament, tenia raó. Aquests dies estem veient molta gent que actua i opina en nom d'una pretesa justícia quan realment està responnent a les seves pròpies passions i fantasmes. Reduccions, generalitzacions, tòpics, fòbies i fantasmes. Tothom s'atreveix a parlar malament de la política i dels polítics. Tothom parla de desencant, d'escepticisme i de desinterès. I sí, és cert: hem arribat a un punt on l'opció de engegar-ho tot a pastar és temptativa. De fet, podríem fer-ho. La pregunta, però, és si ho hem de fer, si ens podem permetre el luxe de fer-ho. En un país normal possiblement ho podríem fer. A Catalunya, però, és altament necessari sumar. Si no sumes, corres el risc de ser derrotat. I les derrotes, en segons quins moments, tenen preus molt elevats. Per tant, la meua resposta és que no. Des del meu punt de vista aquesta actitud és errònia, no ens ajuda.

Els polítics tracten amb interessos públics generals. Per aquest motiu el nivell de fiscalització ha de ser elevat. Quan es juga amb els sentiments i la butxaca de la col·lectivitat el nivell d'exigència ha de ser intens. És a dir, quan un polític cometi errors, men-teixi o robi ha de ser castigat amb la màxima celeritat. Ara bé, això no ens ha de fer caure en injustes generalitzacions.

La societat necessita recuperar el prestigi i la dignitat de la política. No podem viure instal·lats alegrement en una actitud de recel, menyspreu o rebuig envers ella. Necessitem l'acció política i hem d'entendre que els polítics són persones de carn i ossos. Per tant, no podem escudar-nos constantment en aquesta actitud de no-assumpció de les pròpies responsabilitats individuals i col·lectives. La classe política, al capdavant, tan sols és un reflex de nosaltres mateixos.

www.guillemcarol.cat

JOSEP FAURA Alt Penedès

Moralització social i política

Dues cites de El Punt, ajuden a situar-nos en el context de la corrupció:

1. El 26 d'octubre, Xavier Díez en l'article "Teologia de l'opressió" denunciava que les maniobres de Millet al Palau de la Música, són l'expressió de pràctiques habituals en el món dels negocis: "utilitzar recursos públics per engrair comptes privats, emprar esletxes jurídiques per estalviar-se impostos, fer servir diners negres, col·locar familiars en llocs de responsabilitat (...) les subvencions, l'enginyeria fiscal, la recerca del benefici, les xarxes de contactes (...) Això és part substancial del món econòmic capitalista."

2. El divendres, 30, el Punt detallava el seguit d'"ofertes de serveis" de Lluís García Sáez, un dels detinguts de l'operació Pretòria: «Luigi» va continuar fent negocis amb ajuntaments del PSC després de ser expulsat". El

mateix Director de El Punt acabava preguntant-se: "Muñoz és el dissetè alcalde detingut aquest any a l'Estat en operacions anticorrupció. Cap partit tenia sospites de cap d'ells? Tan poc es coneixen als partits les activitats dels seus càrrecs públics?"

El ciutadà, però, s'escandalitza molt dels polítics i s'oblida que tot forma part del problema i del mateix sistema; que una cosa depèn de l'altra.

És utòpic esperar solucions a partir de fer crides a l'honestedat pública o demanar líders carismàtics que facin canviar els hàbits polítics per llur virtut i geni estratègic. A més, la confiança que ens prediquen ens deixa escèptics. Res ni ningú no canvia perquè sí, puix els partits són també expressió de la realitat que abans comentàvem, convertida en màquina de poder, llesta per a l'atac i la defen-

sa. No cal, doncs, esperar massa que afinin moralment la màquina des de dins i, que a més, ho facin d'acord amb els altres partits. El poder judicial farà probablement la seva feina. Però el problema afecta sobretot el teixit social i per això cal que la ciutadania, l'autèntica titular de la societat, que delega el poder als polítics, actui com a contrapès, com a força regeneradora i de defensa dels interessos col·lectius.

Això demana una nova saba que faci fora; que les minories més conscients obrin un llarg debat i coordinin les temptatives de solució. Com a persones i com a poble, cal que des de baix es promogui allò que es demana als de dalt puix ens afecta a tots. És un repte, i en aquest cas, una utopia inesquivable. Els polítics, certament, han de donar un pas canviant les regles de

joc: netedat controlada, llei electoral més democràtica que els lligui als seus votants reals, i finançament transparent. Però des de baix, amb tasca de formiga, cal acudir als diaris, a la ràdio i a la televisió; increpar en els mitjans, crear plataformes, fer feina de veïns i de barris, anar als plens, reclamar participació, afegir-se a les denúncies justes, votar partits d'alternativa, exigir la llei electoral i el finançament just, etc.; que a l'hora de votar es descarti l'abstenció; i després, tornar-hi, per passar comptes als guanyadors i a tots plegats.

No podem quedar passius i despenjar-nos amb una protesta entre fatalista i mòrbida. Una cosa ha de lligar amb l'altra: exigir canvis als polítics demana moure'ns en el sentit d'aquella moralització social que porta a una política més honesta i justa.

SERGI DE LA FUENTE Anoia

Ara més que mai

Resultaria molt fàcil caure en el desànim pels continus casos de corrupció política. Seria el més còmode passar de tot, dir que tots els polítics són iguals i no anar a votar... i raons no ens falten. Realment la desafecció amb l'actual classe política és tan gran, que l'abstenció seria la guanyadora de les properes eleccions al Parlament de Catalunya. N'estic segur! Però així no es canvien les coses!

Aquí tenim un problema, i no és el famós 3% que van assenyalar en Maragall tot mirant als amics convergents. Aquí el problema és que entre tots es tapen les vergonyes els uns als altres per tal que no es tiri de la manta, i alguns es quedin amb els peus freds, tal i com va insinuar recentment el propi Pujol. Aquí el problema és la connivència d'interessos personals i partidaris, aprofitant els buits legals i en alguns casos cometent il·legalitats a costa dels interessos públics. El terreny està abonat: ajuntaments amb pocs recursos

que utilitzen requalificacions i convenis urbanístics per sobreviure i aconseguir així algun equipament pel poble, promotors especulatiu sense escrúpols que es beneficien per la febre constructora, comissions i gratificacions variades que van a parar a mans particulars o subvencionant algun partit polític, etc.... I que quedi be clar, no estic dient que tothom ho faci, eh? Tothom no..., però potser tampoc tothom tindrà la consciència gaire tranquil·la. Qui sap si algun dia, en Super-Garzón trucarà a la porta...

Això està muntat així. Tothom és conscient dels problemes de finançament dels ajuntaments, de la discrecionalitat de la planificació urbanística, de les comissions que van circulant per atorgar obres públiques, de les fonts del finançament dels partits polítics, etc. Tothom n'és conscient. I jo em pregunto: què estan fent els nostres polítics per corregir-ho i regular-ho? No ens fa falta unes lleis ben clares que donin transparència a tanta foscor? El nostre actual

sistema polític i democràtic està fracassant, i fruit d'això són els diversos casos de corrupció. Com dirien els gallecs: nunca mais! Que no torni a passar!

Però no ens podem resignar. Ha arribat el moment de dir ja n'hi ha prou i ara, més que mai, el nostre país necessita que la gent es mobilitzi activament i prengui una posició políticament activa com a resposta a l'actual desànim col·lectiu i poder canviar les coses. En cas contrari, tots aquells que es quedin a casa, decebuts amb el sistema, pensant que tot quedarà igual, abstenint-se o votant en blanc, seran còmplices de mantenir el deteriorament democràtic del nostre país.

Necessitem canviar la nostra classe política i tot allò corrupte que l'envolta. Necessitem alliberar-nos i escriure el nostre present i amb la il·lusió i l'esperança d'un futur millor per nosaltres i per les properes generacions. I ho fem de fer de manera activa i desacomplexada. Si realment volem canviar les coses no ens preguntem què pot fer el nostre

país per nosaltres, sinó més aviat, què podem fer nosaltres pel nostre país!

Començo a veure moviments en una societat que vol tornar a aixecar el cap i que reclama el retorn de la dignitat i el patriotisme, com són els casos de les consultes de la independència que es volen promoure arreu del territori, així com principalment, la consolidació de Reagrupament, com a alternativa política ferma que defensa també la regeneració democràtica, tan necessària en aquests temps.

Catalunya necessita un projecte de futur i això passa inevitablement per canviar i renovar la nostra classe política. Cal fer foc nou. Necessitem una alternativa viable, sòlida, que sigui valenta per defensar els nostres interessos i que lluiti per les llibertats del nostre poble, a l'hora que tingui coratge per canviar les coses, que dignifiqui la política i la seva ètica i que suposi un aler d'esperança. I tu, com penses reaccionar, passant de tot o bé lluitant activament per canviar les coses?

ALBERT ROSSELL Anoia

Les dues Catalunyes

Per segon any consecutiu, he format part del jurat d'El Periódico a l'Escola, una iniciativa d'El Periódico de Catalunya que permet als estudiants d'ESO ser periodistes per un dia i, entre tots els companys de classe, fer un diari. Les propostes dels estudiants s'estructuren en seccions similars a les dels grans rotatius (Societat, Local, Opinió, Cultura i Espectacles...) Els temes tractats són els que acostumen a preocupar als adolescents: consciència mediambiental, tribus urbanes, drogues, sexualitat i qüestions específiques de cada localitat, per citar alguns exemples.

Entre els finalistes d'aquesta edició hi ha centres educatius de tota la geogra-

fia catalana i fins i tot de la Franja de Ponent. Analitzant les problemàtiques locals que tracten els joves, te'n adones de les dues Catalunyes que existeixen, en funció de si estàs a prop de Barcelona o no. Així, com més lluny de la capital catalana es troba la ciutat i com menys pes demogràfic té, és fàcil que les informacions facin referència a la manca d'infraestructures i equipaments. Per exemple, els joves de les Borges Blanques reivindiquen una Escola de Música comarcal, mentre que els de Valls demanen un Skatepark per poder fer cabrioles amb els monopatins. A Torredembarra celebren que aviat tindran un camp de futbol amb gespa artificial, després de cinc anys de lluita.

En canvi, en llegir els temes tractats pels alumnes residents a l'Àrea Metropolitana, t'adones que, per a ells, les fronteres municipals estan diluïdes, sobretot si estan a tocar de Barcelona. Així, els joves d'Esplugues de Llobregat consideren el patrimoni arquitectònic de la Ciutat Comtal com a propi, i una cosa semblant succeeix amb els museus. Per als estudiants de Sant Adrià del Besòs, les campanyes de sensibilització de l'Ajuntament de Barcelona tenen tanta força que són percebudes com si les hagués posat en marxa el seu propi consistori. En ambdós casos, l'agenda cultural i l'oferta d'oci de Barcelona és la que prima als seus municipis.

Com a veí d'Igualada i de l'Anoia, a

cavall de la Catalunya metropolitana i del país més rural, sovint em sento com si tingués un peu a cadascuna de les dues Catalunyes. No és fàcil decidir-se per l'una o l'altra. Què és millor: ser veí d'un municipi dormitori, sense personalitat pròpia, i gaudir de tots els serveis de la capital? ¿O bé procurar mantenir la idiosincrasia d'allà on pertanyo, carregar-me de paciència i, sense defallir, reivindicar més infraestructures i equipaments a les administracions centralistes que mai escolten perquè, segons ells, només som quatre gats? La resposta la té cadascú.

albert.rossell@periodistes.org